

Hodný strýček Dobeš

Vyučující a studenti Právnické fakulty v Plzni oslavují svého ministra – zachránce Josefa Dobeše. Soucitnému ministrovi se zželelo nebohých studentů, jimž hrozil údel akademických bezdomovců poté, co jim zlovolná akreditační komise chtěla zrušit jejich alma mater. Hodnému strýčku Dobešovi, jenž svou slitovností zachránil studenty před tímto trudným údělem, aplauduje a jeho rozhodnutí vítá jako „vítězství pravdy a lásky nad lží a nenávistí“ i Milan Kindl, jenž kdysi této fakultě tak dobrotivě a štědře vládl a svým svěřencům (zvláště některým) splnil každé přání, které jim na očích uviděl. Pohádková říše plná těžko uvěřitelných dějů a rejů, již kdysi stvořil a spravoval tento „kouzelný dědeček“ (jak ho důvěrně nazýval jeden z členů Berkova gangu), tak byla na poslední chvíli uchráněna před hrozícím zánikem.

Ministr Dobeš svým Plzeňským zjevně rozumí. Vždyť kdo to kdy v této zemi viděl, aby se dobře zavedený a živoucí systém výměnných obchodů a vzájemných protislužbiček obětoval ve jménu nějakých abstraktních principů, jakými jsou standardy vysokoškolské výuky a vědecké práce či dokonce morální a právní pravidla? A kdo to kdy slyšel, aby se z porušování takovýchto principů vážně vyvozovaly důsledky?

Navíc se ministrovi naskytla příležitost k názorné lekci, jak si asi v praxi představuje plánované změny v akreditačním systému, omezení samosprávy veřejných VŠ a posílení přímé kontroly ministerstva nad těmito školami, jež patří k obávaným trojským koňům jeho vysokoškolské reformy: Ať se komise akademiků usnášejí, na čem chtějí, ať si dbají na odbornou kvalitu a úroveň, když to hodný strýček Dobeš uzná za vhodné, přispěchá a jejich rozhodnutí šmahem zruší. Vždyť on má na rozdíl od těch nepraktických akademiků pochopení pro vynalézavé hlavy, které vědí, k čemu všemu se dá taková šikovná veřejná instituce, jakou je VŠ, využít.

Je tu ovšem zatím jedna nepříjemná komplikace: stávající vysokoškolský zákon. Ten nejen zaručuje akademické obci právo na samosprávu veřejných VŠ (§ 4), ale také třeba přesně vymezuje podmínky pro udělování a prodlužování akreditací (§ 79 a 80). Z uvedených paragrafů mimo jiné vyplývá i to, co z nich vyvodil Ústavní soud v usnesení z 29.2. 2012: „ministerstvo školství nesmí prodloužit akreditaci studijního programu, pokud k tomu nedala Akreditační komise souhlasné stanovisko (a fortiori nesmí ani prodloužit akreditaci na dobu delší, než dovoluje stanovisko).“ Tato ustanovení zákona i zmíněné usnesení Ústavního soudu naznačují, že oslava „vítězství pravdy a lásky“ v podání bosse plzeňské právnické mafie by mohla být poněkud předčasná.

Podaří-li se však prosadit věcné záměry nového zákona o VŠ z dílny ministerstva školství, neomezenému altruismu hodných strýčků Dobešů již patrně nebude stát nic v cestě.

Václav Němec, filosof, vyučující na FF UK